

VIGYÁZZ,
*Holly
Chase!*

CYNTHIA HAND

Dream
válogatás

A tizenhét éves Holly Chase nem egy tipikus jó kislány, sőt önző és gátlástalan. Csak az lebeg a szeme előtt, hogy híres legyen. Még arra is képes volt, hogy édesanyja temetésén lőjön egy szelfit a sír mellett új napszemüvegében, majd kipoztolja Instagramra. Nincs tekintettel senkire, a barátait már rég elmarta maga mellől. Aztán történt valami, ami mindent megváltoztatott...

Karácsony napján Holly az éjszaka közepén hangos zajra ébredt. Három szellem jött el hozzá, hogy megmutassák neki, milyen öntelt és elkényeztetett teremtés lett belőle. Megpróbálták rábeszélni, hogy változtasson életmódján.

De Holly nem hallgatott rájuk.

Aztán meghalt.

Így került át Holly a titokzatos szellemvilágba, ahol a múlt karácsonyainak szellemeiként az a feladata, hogy minden évben megmentsen egy eltévelyedett lelket. Holly szó szerint halálosan unja a dolgot, egészen addig, amíg egy jóképű, 17 éves srác lesz a kiszemeltje, aki a lányt régi önmagára emlékezteti. És bár tény, hogy meg szeretné menteni végzetétől, tilos lenne közel kerülni a fiúhoz, pláne belekeveredni vele egy zavaros románcba. De hát hogyan is lehetne ellenállni a kísértésnek?

CYNTHIA HAND

a Say Goodbye - Amikor búcsúzunk, az Angyalsors-trilógia, továbbá a két sikerszerzővel, Brodi Ashtonnal és Jodi Meadowszal megírt Lady Jane-trilógia New York Times sikerlistás szerzője.

Cynthia egyetemi tanulmányait is a szépirodalomnak szentelte. Miután megszerezte MA diplomáját, doktori címet szerzett írásművészetből.

Jelenleg Idahóban él, ahol a Boisei Állami Egyetemen tanít.

Tudj meg többet a könyvről:

www.cynthiahandbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

*Dream
válogatás*

„A szerzőnő, Cynthia Hand regénye Dickens Karácsonyi énekét gondolja újra. Ezzel a történettel egyszerre hat az értelemre és az érzelmekre.”

Kirkus Reviews

„Nyers, érzelemdús és lebilincselő. A gyász kitűnő és gondolatébresztő feltérképezése.”

School Library Journal

„Csípős humora kiválóan alkalmas arra, hogy azok, akik kételkednek a karácsony szellemében, végre jobb belátásra térjenek.”

**Bulletin of the Center
for Children's Books**

„Egy életteli történet a síron túlról, mely egyszerre felkavaró, drámai és gondolatébresztő.”

ALA Booklist

„Ez a könyv frappáns, szellemes és elgondolkodtató történet az életről, a szerelemről, az új (és még annál is újabb) esély megragadásáról.”

Booklist

„Ez egy igazán reményteljes könyv Cynthia Hand tollából, amely erőt adhat mindenkinek, hiszen a hibáink ellenére is létezik megbocsátás.”

Publishers Weekly

*Dream
válogatás*

CYNTHIA HAND

VIGYÁZZ,

*Holly
Chase!*

— részlet —

1.

MINDENEKELŐTT közölnöm kell, hogy Yvonne Worthington Chase meghalt. Amikor ez bekövetkezett, világgá kürtölte a sajtó, tudósítottak róla a televíziós szórakoztató műsorok és a hírlapok, a képes magazinok, de még a leghitványabb pletykaújságok is. *Tragikus hirtelenséggel* – így tálalta a média, mivel Yvonne még csak a negyvenes éveit taposta, amikor a szerencsétlenség történt, ráadásul hírességnek is számított, így a halála körül sokkal nagyobb felhajtást csaptak, mint azt a hétköznapi emberek esetében szokás.

Yvonne divattanácsadóként tevékenykedett. Akik azt akarták, hogy tartsák őket valakinek Hollywoodban, okvetlenül igénybe vették a segítségét, ezzel biztosították a mindenkori pazar megjelenésüket. Természetfeletti képességgel bírt ugyanis: a megfelelő holmikát párosította a megfelelő személyhez és alkalomhoz; tévedhetetlenül választotta ki a Golden Globe-os díjkiosztó gála vörös szőnyeges bevonulásához a tökéletes nagyestélyit, a *Vogue* malibui tengerpartján lebonyolított fotózásához a kifogástalan lábbelit, vagy éppen a Beverly Hills-i ebédhez a jó táskát. A gyászjelentésében azt állították, hogy egy lábfejműtét szövődményei miatt vesztette életét,

miután a túsarkon töltött sok-sok év súlyos egészségkárosodást okozott neki. Ugye, hihetően hangzik? Pedig az igazság az, hogy Yvonne halálához egy közösleges plasztikai sebészeti beavatkozás vezetett, amely kebelkorrekciót, nyakfeszesítést és fenékemelését foglalt magában. A borzalmas balesetet a nyak ráncatlanítása idézte elő.

A nekrológ kitért arra, hogy Yvonne-t gyászolja a köztisztviselő álló filmrendező férje, Gideon Chase, valamint a tizenhat esztendőös mostohalánya, Holly.

Na, ez vagyok én. Holly Chase.

Nem sírtam a temetésen. Yvonne nem kívánt volna érzelmi kinyilvánítást. Egész végig magamon hagytam a Bulgari Flora napszemüveget, ami nemcsak a szememet, hanem a fél arcomat is eltakarta (eredetileg Yvonne tulajdonát képezte – mostohaanyám jobblétre szenderülése azzal az óriási mellékes haszonnal járt, hogy végre kifoszthattam a gardróbját), de amint a szertartás véget ért, elővettem a retikülömből a telefonomat, és lőttem egy szelfit a temetőben a káprázatos új napszemüvegemben. Helyből ki is posztoltam, hogy a követőim mind láthassák.

Na, szóval. Ha az eddigiekből nem nyilvánvaló, akkoriban igazán rossz ember voltam. Nagyon-nagyon rossz. Még az úgynevezett legjobb barátnőimet is simán hátba döftem volna, amennyiben azt remélem, hogy bármiféle figyelmet csikarhatok ki ezzel. Csúfot űztem bárkiből, ha a legcsekélyebb tökéletlenséget véltem felfedezni benne – a második órán a stréber lányból, akiről lerítt, hogy gőze sincs arról, mit is jelent az izadásgátlás kifejezés; a menzán a srácból, akinek az a visszataszító anyagjegy sötétlett a képén; a pomponlányból, aki tényleg csinálhatott volna már valamit a melltartója alól kibuggyanó gusztustalan zsírpárnával. Ezerrel pletykáltam, rémhíreket terjesztettem, mint akit azért fizetnek. Tisztában voltam vele,

hogy ez mocsokság, de füttyültem rá. Csak azt akartam, hogy én is olyanná váljak, mint Yvonne. Gazdaggá. Divatossá. Híressé. Máris ötvenezer követővel dicsekedhettem, és láttam, hogy ez csak a kezdet. Egyszerűen tudtam, hogy végül mindenki megismeri majd a nevemet.

Tehát ez voltam én. Holly Evangeline Chase. Tizenhat éves, illetve majdnem tizenhét, százhetven magas, ötvenkét kilós, barna szemű, szőke hajú, csalahatatlan divatérzékű és mindenestül borzalmas ember. Velem kapcsolatban egyelőre elegendő ennyit tudni, mármint azon a körülményen kívül, hogy – mint már említettem – Yvonne meghalt. Mégpedig szinte napra pontosan hét hónappal az előtt az este előtt hunyt el, amikor ez a történet istenigazából kezdődik. Az előtt az este előtt, amikor minden megváltozott.

Szentestén.

Akkoriban utáltam a karácsonyt. Ez úgy értendő, hogy szívből utáltam. Megvolt rá az okom, de ebbe most még nem mennék bele. Azon a bizonyos szentestén az egész délutánt egy karácsonyi Calvin Klein divatbemutatón töltöttem, ahol brutális fejfájást kaptam a vakító reflektorfénytől, a sok műhótól, meg a „Boldog karácsonyt!” rikoltozástól, ami mintha minden irányból bombázott volna. Egy tüneményes, vérpiros Charlotte Olympia körömcipőben feszítettem, de öt óra tájban már úgy éreztem, mintha a méreteknél két számmal kisebbet vettem volna fel. Úgyhogy aznap este idegesen értem haza, és úgy viselkedtem, ahogy ilyenkor általában szoktam.

A házvezetőnőre zúdítottam a mérgemet.

– Miért van itt ilyen meleg? – nyűgösködtem, mialatt táltal a vacsorámat.

– Meleg? – visszhangozta Elena abban a tónusban, amit akkor használt, ha megpróbált úgy tenni, mintha nem értené a kiejtésemet.

Közben egy tányér rizottót vagy mi a csudát rakott elé, ami fenségesen illatozott. Egyvalamit meg kell hagyni: főzni, azt tud.

– Csak most léptem be, de már több mint húsz fok idebenn a hőmérséklet. Tiszta május.

– Ma bekapcsoltam a fűtést. Kihűlt a lakás.

– De hát egész nap nem voltam itthon – szögeztem le. – Akkor minek kapcsolta be a fűtést?

Néhány másodpercig farkasszemet néztünk.

– Kihűlt a lakás – ismételte.

Éppen erre a válaszra vártam.

– Á, szóval *saját magának* fűtött be – állapítottam meg éles hangon. – Azt hiszi, apám csillagászati összegű fűtésszámlát óhajt fizetni, hogy *maga* keleti kényelemben terpeszkedhessen?

Pontosan tudtam, hogy apámnak semmilyen összegű fűtésszámla kifizetése nem jelent gondot, de engem ez nem érdekelt. Az viszont igen, hogy amíg apám nem volt a városban – és szinte mindig ez volt a helyzet –, addig én dirigáltam, nem Elena. Úgy véltem, túl sokat engedett meg magának a háznál. Valakinek helyre kellett raknia.

– Ezzel lényegében meglöp bennünket – jelentettem ki.

– Nagyon sajnálom, kisasszony. – Lehajtotta a fejét, és a maga előtt összekulcsolt kezére nézett. Arra gondoltam, hogy rémes a keze: apró, a bőre vörös és cserepes. Talán rászólhatnék, hogy hordjon kesztyűt. Az melegítené is, és nem kéne egész nap a kezét nézmem.

– Most már mindegy – sóhajtottam, és a mennyezetre emeltem a tekintetemet. Morcosan megkóstoltam a rizottót, ízlett, úgyhogy gyorsan bekaptam még három falatot, azután félretoltam a tányéromat. – És egyébként is, ez micsoda? Mert hogy nem kalóriaszegény, az biztos. Azt akarja, hogy elhízzam? Ez a célja?

– Nem – felelte egykedvűen Elena. – Tudom, hogy nem fogyókúra koszt, de úgy gondoltam, különleges estére különleges étel dukál.

– Különleges estére? – ismételtem. – Miféle különleges estére?

– Szentestére. És jó sokat főztem, hogy holnap melegíthesen magának.

Rámeredtem, tátva maradt a szám a csodálkozástól.

– Várjunk csak! Hogyhogy holnap? Talán holnap is ezt egyem? Miért, *maga* hol lesz?

– Úgy terveztem, hogy a lányoméknál töltöm a napot.

– És kitől kapott szabadnapot?

– Holnap karácsony.

Újra lesütötte a szemét.

– Hát aztán? – hüledeztem teljesen megbotránkozva. – Egyedül vagyok, mint az ujjam, és apám azért fizeti magát, hogy ellásson. Szó sem volt róla, hogy kiveszi a karácsonyt.

– De az édesapja azt mondta...

– Elvárom, hogy holnap itt legyen. – A fejem vadabbul hasogatott, mint valaha. Utáltam a háztartási alkalmazottal vesződni. – És ha reggel nincs idejében itt, akkor kénytelen leszek valaki mást keresni, hogy betöltse az állását. Olyasvalakit, aki komolyan veszi ezt a munkát.

Felpillantott, összeszorította a fogát, és a szemében ott csillogott mindaz, amit mondani akart, de persze nem mert. Szinte azt kívántam, hogy felbátorodjon, mert már jó ideje nem rúgtam ki senkit. Na, de akkor ki főz nekem másnap vacsorát? Szörnyen strapás lett volna ripsz-ropsz felhajtani valaki mást, ráadásul karácsony napján.

– Holnap lazacot akarok vacsorára. Citrommal. Esetleg egy kis spárgával – jeleztem Elenának, hogy ezzel el is intéztük

az ügyet. – Reggelire pedig gofrit. Meg frissen facsart narancslevet.

Kimérten biccentett.

– Igenis! – mondta, majd elvette a rizottós tányért. – Hozhatok még valamit?

– Nem – feleltem. – Lefekszem.

Visszasietett a konyhába. Tudtam, hogy gorombán bántam vele, de cseppet sem zavartattam magam emiatt. Yvonne azelőtt mindig azt mondta, *ha noszogatjuk az embereket, előbb-utóbb csipkedni fogják magukat*. Azt gondoltam, ajánlom is, hogy így legyen. Elena most majd jobban igyekszik.

Ezzel megvohnánk – gondoltam némi elégedettséggel, azután bevettem egy szem altatót, és lefeküdtem. Tisztára elájultam, úgy aludtam, mint a bunda, amíg késő éjszaka valami zaj nem riasztott fel. Éktelen lárma volt, mintha egy óriás ökle dörmöbölne az ajtón.

Bumm!

Bumm!

Bumm!

Azután csend.

– Apa? – szoltam ki, habár tudtam, hogy még mindig Új-Zélandon forgat vagy New Yorkban, vagy valahol. – Apa? Elena?

Semmi válasz.

Megnéztem a telefonomat. Pontosan éjfél mutatott. Nem jött sem e-mail, sem SMS. A házban nem hallatszott más zaj. Szokás szerint egyedül voltam. Éppen vissza akartam csúsztatni a helyére az alvómaszkomat, amikor valami a sötét szoba sarkába vonzotta a tekintetemet.

Egy árny. Egy árny, ami a mostohaanyámmá vált, és az ágyam végénél állt. A mostohaanyámmá, aki – mint már említettem – hét hónappal azelőtt elhalálozott.

Yvonne még mindig azt a fekete Diane von Fürstenberg ruhát viselte, amiben eltemették. Émelyítően viaszsárga arcát vastag réteg ravatalozói smink próbálta elfedni. Világoskék szeme kifejezéstelen szürkévé ködösödött. A legfurább azonban a rengeteg gyöngy volt rajta. Hibátlan fehér gyöngyökből fűzött gyöngysorok borították a nyakát, a csuklóját, ölelték szüntelenül fogyókúráztatott darázsderekeit, kígyóztak le a lábszárán a bokájáig és Jimmy Choo luxustipegőéig, mint valami meggárgyult bábfigura mozzgatódrotjai.

Görcsösen összeszorítottam a szemhéjamat, azután újra kinyitottam, de a néhai Yvonne nem tűnt el. Inkább az ágyam szélére telepedett, és megfogta a kezemet. Éreztem, hogy jéghidegek az ujjai. A nyakán oldalt cikcakkos bemetszés látszott, amit fekete cérnával, elnagyolt öltésekkel varrtak össze. Ahogy közelebb hajoltam, orrfacsaró formaldehid- és bomlárszag csapott meg, amelyhez mostohaanyám 24 Faubourg parfümjének aromája keveredett.

– Szia, kedvesem! – recsegte, és ahogy megszólalt, az ajka körül megrepedezett a rákérgesedett púder. – Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek.

Ekkor kinyitottam a számat, és megállás nélkül sikoltoztam, ahogy a torkomon kifért.

Ugye, ismerjük a történetet? Ebenezer Scrooge-ról, a csoszogó, vén pénzeszsákról, akinek az a szavajárása, hogy „Badarság!” Egy szentestén meglátogatja az elmúlt karácsonyok szelleme, a jelen karácsonyának szelleme és a jövő karácsonyok szelleme. Reggel kábé halálra rémülten riad fel, és azt mondja magának, itt a lehetőség a jövője megváltoztatására, úgyhogy nekiáll elosztogatni az összes pénzt, karácsonyi libát vásárol egy nyomorék kisfúnak, és torka szakadtából kiabálja, hogy „Boldog karácsonyt!” Azután állítólag boldogan él, míg meg

nem hal. Mondjuk, bájos történet, de velem nem így esett meg. Az én verzióm kicsit komplikáltabb.

Most ugorjunk előre a szellemekről szóló részhez. Konkrétan az első szellemről szólóhoz. Mert hát igazából róla szól ez a történet. Az elmúlt karácsonyok szelleméről.

Az én szellemem csak egy kislány volt. A világító köntösében, az eleven lampionos fényhatás mellett nehéz volt ugyan megállapítani, de még így is észrevettem, hogy valami furán normális rajta. Abban, ahogy a fejét oldalra billentve, a kezét hátul összekulcsolva állt, mintha beszélnének hozzá, és azt hallgatná. Ránézésre szinte azt hihette róla az ember, csak egy tizenkét éves lány a sok közül, és most csupán feladatot teljesít azzal, hogy az elmúlt karácsonyok szellemét játssza, az év további részében meg babázni szokott. Mindenféle emlékeket idézett fel a múltamból – hol az iskolában hagyott magamra, hol egy elszomorító beszélgetésbe juttatott vissza, amit apámmal folytattam, hol az anyám halála előtti időbe, egy karácsonyi összejövetelre, ahol akkor még jól is szórakoztam –, és valahányszor belehelyezett ezekbe a jelenetekbe, mereven bámult rám a tágra nyílt, halál komoly kék szemével. Mintha ismerne engem.

– Pihenhetünk egy kicsit, ha kell. – A szellem felém fordult, és elmosolyodott, kivillantva kissé egyenetlen, túlméretezett fogsorát. – Rosszul érzed magad?

Kifejezetten rosszul éreztem magam. Hiába tudtam, hogy ez csak emlék, anyám viszontlátása úgy hatott rám, mintha kiütötték volna belőlem a szuszt. De a fejemet ráztam.

– Csak essünk túl rajta! – feleltem, mire a szellem megint kézen ragadott, hogy újabb helyszínre vezessen.

Besűrűsödött körülöttünk a köd, dermesztőre hűlt a levegő. Valami más is megjelent benne: fehéren örvénylő, apró

részecskék sokasága. Hó. Kaliforniában nem szoktam hozzá ehhez a látványhoz.

– Gyerünk! – buzdított a szellem, és átkísért a kavargáson.

Gyalogoltunk egy ideig – meg nem tudtam volna mondani, milyen sokáig –, végül a szellem megállt, függöny módjára széthúzta a ködöt, és a túloldalon megláttam Rosie Alvarezt. Azaz Rót, ahogy annak idején hívtam.

A volt legeslegjobb barátnőmet.

A szobámban álltunk, az átrendezése előtti állapotban, a még zöldeskék falat poszterek díszítették, és kettőnk fényképeit celluxoztam a tükörrre. Mielőtt a szellem bármit szólt volna, már tudtam, hogy arra az estére hozott vissza, amikor Ro azt mondta, többé nem akar barátkozni velem. Pontosan emlékeztem arra az estére. Csak tavaly történt.

– Nem akarok itt lenni – kérleltem a szellemet.

– Pedig muszáj – felelte a szellem –, hogy friss szemmel láthasd.

Bármit akart is ez jelenteni. Elrántottam a kezemet, de hiába igyekeztem lazán és flegmán viselkedni, azon kaptam magam, hogy teszek egy lépést Ro felé, majd még egyet és még egyet, míg nem ott álltam saját ifjabb kiadásom, a mit sem sejtő Holly mellett, akit most készült lepattintani a legjobb barátnője.

Annak idején természetesen azt terjesztettem a suliban, hogy *én* tettem lapátra *őt*, nem pedig fordítva. Úgy fogalmaztam, hogy *kinőttem*, mintha a vöröskeresztes gyűjtőkonténerbe lökött tavalyi dizájnerdzsekiről beszélnék – nem mintha valaha is adományoztam volna jótékonyossági célra. *Már rég kinőttem Rót.*

Ez bizonyos értelemben igaz is volt. Abban a szent pillanatban maga Ro mondta ezt, csak hogy tulajdonképpen nem figyeltem a mondanivalójára. Az ornyergén szétszórt szeplőket bámultam. Mostanra elfelejtettem, hogy Ro szeplős, meg

azt is, hogy régen ilyen hosszú volt a haja. Valamikor az elmúlt év során fiúsra vágatta, és legszívesebben fanyalogtam volna, hogy pocskékul áll neki, de igazából ápoltabb, választékosabb, összeszedettebb külsőt kölcsönzött számára.

– Dunsztom sincs, miért akarsz továbbra is barátkozni velem – mondta a régi Hollynak, annak, aki a beszélgetésük alatt végig a telefonjára meredt, és aki mellesleg egészen pazar Olivia von Halle selyempizsamában pompázott.

– Soha nem mondtam, hogy nem akarok – pillantott fel meglepetten a régi Holly.

– Mondani nem mondtad – értett egyet Ro –, de őszintén: ha most ismerkednék meg, ha belém botlanál a suliban, egyáltalán hagynád, hogy egy asztalhoz üljek veled a menzán?

Nem – gondoltam. Persze, hogy nem.

A régi Holly azonban nem válaszolt azonnal. Hátrasímtotta a haját a válla fölé.

– Talán – mondta. – Nem tudhatod.

Ro a homlokát ráncolta.

– Ugyan már, Holly! Tudom, hogy nem tartasz elég jónak arra, hogy együtt lógjak veled. Neked ott vannak a dizájner táskáid meg a drága rucijaid, az ötvenezer követőd, én meg csak a szokványos pólós-edzőcipős lány vagyok.

A régi Holly még mindig a telefonját nézegette.

– Na jó, nem lehet mindenki világbajnok, nem igaz? – kérdezte szórakozottan.

Különbéféle változatokban többször is lebonyolítottuk már ezt a vitát, amikor Ro rinyált, hogy mennyire anyagiassá váltam, és milyen gáz, ha az ember értékét a vagyona vagy a társadalmi rangja határozza meg. Nem csoda, hogy Ro így gondolkozott, elvégre csóró volt.

– De most komolyan – folytatta régi énem –, miért kellene lelkifurdalást éreznem attól, hogy nem üres a zsebem? A pénz mozgatja a világot. Ez a nagy helyzet.

– Nem feltétlenül – ellenkezett Ro. – Emlékszel, milyen volt azelőtt, Holly? Amikor elnémítva néztük a tévét, és kitá-láltuk, mit mondjanak a szereplők? Vagy amikor a díszállat-kereskedésben minden hálnak nevet adtunk? A tengerparton furábbnál furább homokszobrokat gyártottunk. Dalszövegeket írtunk. Ugye, hogy ez mind nem a pénzről szólt? Hanem rólunk. Hová tűnt az a Holly?

Nagyon is jól emlékeztem arra a Hollyra. A fakó barna hajú fogszabályozós lányra, akit észre sem vettek a tömegben. Örültem, amikor megszabadultam tőle.

– Kedveltem azt a lányt. – Rosie kivette a telefont a régi Holly kezéből. – Szeretném, ha rám figyelnél. Légy szíves!

A régi Holly sóhajtott.

– Vágom, Ro. Megváltoztam, hát aztán? Veled szemben nem változtam.

– Ez mégsem ugyanaz. Már nem vagy ugyanaz. – Ro hát-rahajtotta a fejét, és keserűen nevetett. – A múlt héten láttam, ahogy a folyosón azért csúfoltál ki egy lányt, mert cicanadrágot vett fel. És milyen arcot vágott, amikor rádöbbsent, hogy rajta nevensz... – Résnyire húzta a szemét. – Nem tudok tovább ba-rátkozni veled, Holly. Képtelen vagyok rá.

Ez fájt, még egy év távolából is fájt. Még mindig éreztem a szorítást a mellkasomban, a megrázkódtatást, amikor rá-döbbsentem, hogy Ro komolyan beszél. Mi ketten hároméves korunktól olyanok voltunk, mint a sziámi ikrek, annyira el-választhatatlanok, hogy alig akadt olyan emlékem, amiben ő nem szerepelt. Egyetlen kurta mondat mégis véget vetett egész kapcsolatunknak.

Nem akartam látni, ami ezután következett. Pontosan tudtam, miként végződött ez a jelenet. Ro kivonult az életemből, és többé nem tért vissza. Egyszerűen *dobott* engem.

– Miért mutatod most ezt nekem? – kérdeztem a szellemtől.

– Mondtam már, hogy ezek csupán megtörtént dolgok árnyai – felelte a szellem. – Ne engem hibáztass, ha nincsenek ínyedre!

Valahogy ismerősen hangzottak ezek a szavak. Az egész este minden idők legdurvább *déjà vu*-jének érződött. Az egész este, attól a ponttól kezdve, ahogy az elhunyt Yvonne felbukkant a szobámban. Akkortól, mikor elég hosszú időre abbahagytam a sikoltozást, hogy hallhassam a három szellem látogatására vonatkozó figyelmeztetését. Szóval már akkor arra gondoltam, hogy *ezt ismerem. Nem először látom ezt a filmet.*

Azt azonban nem tudtam, hogy én vagyok Scrooge.

Egyvalami mégis abszolút világossá vált: az, hogy ebben a történetben én játszom a gonosztevő szerepét. Ezek gazembernek tartanak engem. Ezek – és egyáltalán kicsodák ezek, ki mozgatja a szálakat? – azt hiszik, hogy meg kell változnom.

A szoba újra homályba borult. A szellem szólt hozzám, Róról magyarázott valamit, meg arról, amit a jövő tartogat neki. Kétséggkívül valami bámulatosat, elvégre Ro a jelek szerint nem tud hibázni. Én azonban megint nem figyeltem. *Helló, nincs velem semmi gáz – gondoltam. Talán nem vagyok tündér, vagy csupa napsütés meg szívárvány, de azért gonosz sem vagyok.*

Nem, nem is vagyok annyira rossz – hajtogattam magamban. Csak realista.

Régen Yvonne is így nevezte magát: realistának. A halála óta mindig hallgattam arra a belső hangra, amit Yvonne-nak tulajdonítottam. A hangra, ami elmém legmélyebb zugából súgta meg nekem, miként reagálna Yvonne Worthington Chase bármely adott helyzetre, mintha mostohaanyám

továbbra is egyengetné az utamat. *Az a lényeg, hogy a legrátermettebb marad talpon, kedvesem* – mondta a bennem rejlő Yvonne –, *tehát te légy a legrátermettebb! Ilyen az élet.*

Azután a ma esti Yvonne jutott eszembe, a holtából visszatért Yvonne, aki azon sopánkodott, hogy kedvesebb is lehetett volna, rendesebben is viselkedhetett volna az embertársaival. Csakhogy az igazi Yvonne soha senkinek nem mentegetőzött, sosem tett engedményeket, nem nézett hátra, csak előre.

Úgyhogy ez a ma esti Yvonne semmi szín alatt nem lehetett valóságos.

– Holly? – húzkodta meg a ruhaujjamat a szellem.

Megállapítottam magamban, hogy ebből semmi sem valóság, ez mind álom, és ha majd felébredek, tutira röhögni fogok azon, hogy ennyire kiakasztott.

Vond az irányításod alá az álmodat! – sugallta Yvonne az agyam hátsó traktusából. *Bármiféle bizonytalan helyzetben így szoktunk eljárni. Átvesszük az irányítást.*

– Ro a legkevésbé sem volt különleges – fordultam szembe a szellemmel. – Csak azért barátkoztam vele, mert az anyukája jóban volt az enyémmel, és azt akarta, hogy puszipajtások legyünk. Nyilvánvalóan nem volt bennünk semmi közös. Nem érdekel, hogy már nem a barátnőm. Sőt, még örülök is neki.

Annyira, de annyira jól csináltam, hogy szinte hihetetlen.

A szellem újra felkapta a fejét, és rám meredt.

– Olyan volt neked, mint egy testvér. Szeretted.

– Nem én! – feleltem gúnyosan.

– Dehogynem! – vágott vissza a szellem olyasformán, mintha azon vitatkoznánk, melyikünk következik a hintán. – Szeretted Rosie-t, mégis elengedted, mert nem illett az önmagadról kialakított képembe.

– Nem szerettem – ragaszkodtam az igazamhoz –, de mindegy. Már nem a barátnőm. A barátságunk a múlté, ezen

semmiképpen sem változtathatunk. Na bumm, és akkor mi van? Vigyél haza! Baromira unom ezt a kisded játékot.

– De hát...

A szellem most először látszott sértődöttnek.

Fütyültem rá.

– Azonkívül, légy szíves, kapsold le ezt a világító akármidet. Megfájdul tőle a fejem.

– Egyáltalán nem mindegy – erősködött a szellem, de nem nézett a szemembe, és valamicskét halványult a fénye. Ismét a kezem után nyúlt. – Nem mindegy – ismételte halkán. – Menjünk!

Ezután másképpen viszonyultam a dologhoz. Nem vettem komolyan. Annyira nem, hogy simán kiröhögtem a jelen karácsonyának szellemét – röhögtem a hülye zöld lebernyegén meg a fejére biggyesztett koszorún. Még a szakállát is kicikiztem. Aztán fogtam magam, és mindenkit lefitymáltam, amikor azt próbálta megmutatni, miket mondanak rólam a hátam mögött a többiek a malibui középiskolában. Nagyjából egyébként is tudtam már ezekről. A lelkem mélyén mindig is tisztában voltam az igazsággal, hogy mások lenéznek engem. Győzködtem magamat, hogy csak irigyek rám, hogy lényegtelen a véleményük, mert én vagyok a nagy szám.

A szellem ezután azt igyekezett megmutatni, hogyan forgattam fel Elena életét. Mintha én tehetnék arról, hogy valaki másnak bazi nagy a bánáságfaktora. Tökre a Hallmark Channelbe illő műsor: Elena görcsösen eleget akart tenni minden kívánságomnak, főzött rám, vasalta a gönceimet, patika-tisztaságot tartott a házban, aztán meg borzalmas baleset érte az aranyos kislányát, Nikát. Állítólag mindez az én hibám. Nem győztem emlékeztetni magamat, hogy csak álmodom. Ez egy hülye álom valami hülye karácsonyi film alapján, amit

gyerekfejjel láttam. Úgyhogy csak nevettem, a szememet for-
gatva nyerítettem.

Végül megjelent a következő szellem. Kámzsás köpenyt viselt, úgyhogy nem láttam az arcát, és meg sem mukkant, csak mutogatott a hosszú, csontos ujjjaival. Őt nem nevettem ki, mert némileg ijesztően hatott, mégsem hittem neki, amikor a jövőt próbálta megmutatni: a jelek szerint azt, hogy nemso-
kára meghalok. Hiába vitt el a westwoodi temetőbe, ahol a ne-
vemmel díszített fehér márványlappal lepett meg, még akkor sem voltam hajlandó komolyan venni.

– Csak ennyi telik tőled? – kérdeztem alig-alig hallható remegéssel a hangomban. – Mert ez inkább egy B-kategóriás filmbe való. Tudod, gyakorlatilag a hollywoodi elitezhez tarto-
zom, elvégre anyám híres tévésztár volt, apám meg rendező, úgyhogy ismerem a szakmát. És erről az egésze-
ről lerí, hogy kamu.

A szellem széttárta a köpenyét. Odabent tömény sötétséget láttam, mintha ez a férfi nem állna másból, csak tátongó úrből. Ez az úr – se szó, se beszéd – elnyelt. Nem éreztem a lábfeje-
met, azután a zsibbadás átterjedt a lábszáramra. Az ujjaimra. A karomra. Az arcomra. Egyszeriben rettenetes nyomás nehe-
zedett a mellkasomra, mintha valami borzasztó súly lapítaná össze a tüdőmet. Éreztem, hogy a szívem küszködve szivaty-
tyúzza a vért, egyre lassabban, egyre lassabban, mígnem...

Ilyen az, ha meghal az ember – gondoltam. *Ez a... nagy semmi.*

Nem bírtam megmocanni. Nem bírtam segítségért kiál-
tani. Még pislogni sem tudtam. A szellem csontos karja átölelt, és valamiféle hideget, ugyanakkor perzselőt éreztem, olyasmit, mint a szárazjég. Azután minden elsötétült.

A sötétség azonban csak néhány másodpercig tartott. Az-
után felriadtam, levegő után kapkodtam, és az ágy sarok-
oszlopát szorongattam. Ráeszméltem, hogy ez a saját ágyam

sarokoszlopa. A saját szobám. A csipkefüggönyömön át beáradt a fény, odakint pedig egy ismerős pálmafa hajladozott szelíden a könnyű szélben.

Otthon voltam.

Elena valahol a házban egy karácsonyi dalt füttyörészett.

Az éjjeliszekrényen kotorásztam a telefonom után. December 25-én pontosan reggel 9.00-et mutatott. Megtudtam továbbá, hogy Malibuban süt a nap és húsz fok a hőmérséklet. A szívemre tettem a kezemet, éreztem, hogy szaporán, de egyenletesen ver.

– Hú, te jó ég! – nevettem. – Életemben nem álmodtam ilyen diliset.

Nyújtózkodtam. Korgott a gyomrom.

– Elena! – ordítottam. – Hol a gofrim?

Ezen a napon senkinek sem kívántam boldog karácsonyt. Pizsamában lustálkodtam, tévét néztem, és Elenával pedikűröztettem. Amikor apám telefonált, alig két szót beszéltem vele. Kiposztoltam néhány fényképet, SMS-eztem az úgynevezett barátainknak, és az interneten vásároltam ezt-azt. Magamnak. Megpróbáltam mindenestül kiverni a fejemből az Yvonne-nal és az akármilyen karácsonyok szellemeivel kapcsolatos, nyugtalanító álmomat.

Egy szó, mint száz, nem gondoltam újra az életvitelemre vonatkozó döntéseimet. Nem változtam meg.

Hat nap múlva váratlanul lecsapott a hideg Los Angelesre. Egyik este dara hullott – ha nem is kifejezetten hó, de az esőnél hidegebb és szilárdabb halmazállapotú csapadék. Ennek következtében a Beverly Hills-i Wilshire Boulevardon működő jogaközpont épületének ereszén egy pici jégcsap képződött, ahol december 31-én reggel éppen tartózkodtam. A kedd reggeli jógaórámon voltam.

A jégcsap pontosan 8.58-kor lepottyant. A járdára esve megcsillant rajta a napfény, a ragyogás egy pillanatra elvakított egy kerékpárost, aki ettől hirtelen becsúszott a gépkocsiforgalom elé, amitől a Hollywood Tours emeletes busza áttért a szomszédos sávba – az utasok óbégattak és káromkodtak. Ennek folytán egy ezüstszínű Bentley Continental GT, amelyet egy híres színésznő vezetett, akivel apám már három alkalommal dolgozott együtt, most kissé másnaposan, a mobiltelefonján beszélve, felszaladt a padkára. Épp akkor, amikor én, Holly Chase kiléptem a jógastúdióból.

8.59-kor a járdán feküdtem, csődület támadt körülöttem. *Ezt ismerem* – gondoltam. *Már éreztem így magam.* Eszembe jutottak a szellemek, és végre elhittem, hogy talán valóság az egész. De ezzel elkéstem.

Addigra ugyanis 9.00 lett, és meghaltam.

Ezúttal úgy ébredtem, hogy nem ismertem rá a környezetemre. Azt hamar kiokoskodtam, hogy nem kórházban vagyok. Fura formájú, zöld bársonypamlagon feküdtem, a lábamat horgolt takaróba bugyolálták. Felültem. Furcsállottam, hogy egyáltalán nem sérültem meg. A borzalmas fájdalom, amit a járdán éreztem, elmúlt. Megállapítottam, hogy az eltört csontjaim újra épek, és szemlátomást az összes vérem visszakerült a testembe, ahová tartozott. Most is jóganadrág és ujjatlan felső volt rajtam, de nem az, amiben baleset ért – hanem hófehér, mintha kihipózták volna.

Óvatosan talpra álltam, és körülnéztem. Egyértelműen egy irodában voltam, bár pocsekul rendezték be a helyiséget. Az egyik falat üvegezett könyvszekrények borították, megfakult kötésű könyvek sorakoztak rajtuk. A padlót fekete alapon piros-rózsaszín-kék virágos szőnyeg borította, olyasféle mintájú, amelyet ósdi szállodákban látni. A sarokban vízadagoló

bugyogott. A tulsó falnál hatalmas, nyilvánvalóan antik maha-
góni szekreter terpeszkedett, rézsútos teteje íróasztallá lett le-
hajtva, amelyen egy számítógép és néhány irat- és dossziéköteg
mellett egy szépen kihegyezett ceruzákkal teli bögre is helyet
kapott. Az egyik sarokban kopott bőrfotel és kisasztal állt, azon
lemezjátszó. Odaléptem, és elolvastam a címkét a csillogó, fe-
kete bakelitkorongon, ami a régimódi készüléken pihent.

*Tőlük neked. A Beatles karácsonyi albuma, 1970. Ajándék az
együttes rajongói klubjának tagjai részére.*

*Fúj, karácsony – gondoltam. Úgy undorodom a karácsonytól,
hogy mindjárt hányok.*

Az iroda ablakához mentem. Egy kicsit bajlódtam a füg-
gönnyel, de végül sikerült félrehúznom. Azután – azt hiszem,
ez érthető – leesett az állam. Merthogy nem láttam pálmafá-
kat. Se határtalan kék égboltot. Se óceánt. Se fehérre vakolt,
napfényben fürdő villákat, se csillámló tükrű úszómedencéket.

Már nem Kaliforniában voltam.

Az ablak egy másik magas épület oldalára nézett. Nem
láttam mást, csak ablakokat. Közelebb léptem az üveghez.
A késő éjszaka ellenére a fakó sárgásszürke égből szállingózó
hó latyakos réteggel vonta be az ablakpárkányt. Több tíz eme-
letnyi mélységben vörös és fehér fényfüzerek – autók – kúsz-
tak az utcán.

Rögtön tudtam, mi ez a hely. New York. Kétszer jártam
már itt a divathéten, és mind a kétszer utáltam, noha tudtam,
hogy divatbolond lévén elvileg imádnom kellene. De akkori-
ban úgy véltem, New York jóformán az ellentéte Los Angeles-
nek. Koszos. Zsúfolt. Ocsmány.

A hátam mögötti ajtó pittyegő hangot adott – kinyitották
a zárat. Egy férfi lépett a helyiségbe. Idős, apámmal egykorú,
loboncos barna hajú, kecskeszakállas. Könyökfoltos barna za-
kót viselt. Te jó ég.

– Havisham! – üdvözölt nyájasan, olyan kiejtéssel, mint aki egyenesen Londonból jön. – Boldog vagyok, hogy személyesen is megismerhetem. Na jó, boldog talán nem, de azért örvendek.

– Engem nem így hívnak – ellenkeztem. – A nevem...

– Tudom. De nálunk hagyomány, hogy Dickens-hősök után kereszteljük át az embereket. Afféle bennfentes poén. Neked a Havishamet választottam. Frappáns, nem? Holly Havisham.

Na jó. Egyet-kettőt pislogtam.

– Maga... maga kicsoda?

– Ja, én? Mr. Sikes – felelte a férfi, mintha ez mindent megmagyarázna. – De itt Boznak szoktak hívni.

A magával hozott sárga papírdossziét a hóna alá dugta, hogy kezet foghasson velem. Kiszúrtam, hogy a dosszié szélére jókora, vastag betűkkel a HAVISHAM szót nyomtatták. Nem rajongok a Havisham névért. Azonkívül kicsit elfogott a szédülés, mert ebben a pillanatban valami kellemetlen ötlött az eszembe.

– Én... meghaltam? – rebegetem.

– Meg – felelte a férfi olyan hangon, mint akit nem nagyon ráz meg a dolog. – Illetve nem egészen.

– Ez mit akar jelenteni? – meredtem rá.

– Azt, hogy amíg nálunk dolgozik, bármeddig tart is az, addig hús-vér ember, nem szellem – közölte magától értetődő természetességgel. – Szóval él. Ezen a cégen kívül azonban mindenki számára meghalt. Halott, akár az ajtószeg, hogy úgy mondjam.

– Azt hiszem, le kell ülnöm – mondtam.

A pamlaghoz kísért, azután papírpohárban vizet hozott a vízadagolóból. Ittam néhány kortyot.

– Talán álmodom? – kérdeztem reménykedve.

- Nem. Sajnos nem fog felébredni.
- Azt mondta, hogy... most maguknál dolgozom?
- Igen, kedvesem, azt – mosolyodott el. – Üdv a Scrooge Műveknél!

Öt év múlva

2.

– HÚSZ DOLLÁRBA, hogy kimondja a kissrác! – erősködött Marty.

– Kizárt dolog – rázta a fejét Grant.

– Ha ilyen nagy a szád, miért nem mered kockáztatni a pénzedet, okoska?

– Merem én – húzta elő a tárcáját Grant. – De pontosan azt a szöveget kell mondania.

– Vagy a szöveg mai megfelelőjét – pontosított Marty. – Nyilván nem fog olyat benyögni, hogy „Isten áldjon meg mindnyájunkat!” Ez a huszonegyedik század.

Hülyékkel vagyok körülvéve – gondoltam. Olyanok, akár az ikrek, bár Grant fekete, Marty pedig koreai, de egyformán dilibogyók. Subidam és Subidú. Két félnótás. Úristen.

– Ez nem ér – méltatlankodott Grant. – Mai megfelelőről eddig szó sem volt.

Marty összefonta a karját girnyó mellkasán.

– Mit szólsz ahhoz, hogy én nyerek, ha a kölyök kiejti a száján akár Isten nevét, akár valamilyen formában az „áld” ígét.

– Rendben – vigyorgott Grant. – Én viszont húsz dollárt teszek arra, hogy a nő egy méretes pulykát vásárol a családnak.

– De hát vegetáriánus! – mutatott rá Marty.

– Fogadsz velem, vagy nem? Fogy az idő – ütögette meg a karórája számlapját Grant.

– Nem fog pulykát vásárolni. Szerinte az gyilkosság.

Ismét a vezérlő bejáratánál lévő, az egész falat beborító képernyőkre fordítottam a figyelmemet. Az aktuális, 172-es számú Scrooge éppen arra ébredt, hogy újra a saját hálószozájában találja magát. Él és virul.

Mindenki kíváncsian előrehajolva várta, mihez kezd most.

Az öregasszony néhány másodpercig csak ácsorgott a selyem hálóingében (*ebben a korban nem lenne szabad selymet hordania*), és körülnézett.

– Még mindig nem késő – suttogetta, azután könnyek szöktek a szemébe. – Még mindig nem késő. Még mindent helyrehozhatok!

– Ez az! – kurjantotta valamelyik idióta a képernyők közelében. – Tessék, emberek, jó útra tért!

A helyiségben tapsvihar tört ki. Sípolt a fülhallgatóm, berezonált a ricsajtól, úgyhogy kihúztam, és hagytam, hogy a vállamon csüngjön. Azonnal jobb kedvre derült a társaság, hiszen tudtuk, hogy ha ez a Scrooge tényleg megjavul (ami egyelőre bizonyításra várt, de helló, a rendkívül kényes első lépést megtette a nő), akkor sikeresnek könyvelhetjük el az akciót. A többiek máris pezsgőt adogattak körbe.

– Köszí, nem kérek – feleltem, amikor egy újonc csak a számvitelről felém is poharat nyújtott. Egész évben meg sem kíséreltem lecsapni a piára, mivel Boz úgy vélte, elvileg még serdülőnek számítok, ennél fogva nem vagyok elég idős, hogy ilyen szempontból is részt vehessek az ünneplésekben. „Igaz, hogy az érettség valamelyest élettapasztalat kérdése – mondogatta, valahányszor vitatkozni próbáltam –, de nagyrészt

élettani ügy, és ebben a vonatkozásban még jócskán tizenhét éves vagy.”

Úgy tűnt, hogy az idők végezetéig tizenhét is maradok.

– Mellesleg szép munkát végeztél ma este – jegyezte meg a dinka a számvitelről.

– Köszöni! – válaszoltam, de a csaj addigra rászállt valaki másra.

Ilyenkor mindig feszengetem. A helyiségben tartózkodók mind úgy ismertek, mint az elmúlt karácsonyok szellemét – azaz a Lampiont, mert úgy hívtak –, de nem tudom, hányan voltak tisztában azzal is, hogy nemrégiben én szerepeltem a képernyőkön.

Mint elfuserált Scrooge.

A jelenlegi Scrooge most kislányosan körbetáncolt a szobájában, örvendezett abban a tudatban, hogy nem halt meg. Izgatottságában úgy átalakult, hogy hiába töltöttem már hónapokat ennek a nőnek a fejében, az utcán rá sem ismertem volna. Már is úgy festett, mintha kicserélték volna.

Ugyan már! Az emberek nem változnak – közölte elmém legmélyéről magától értetődően a bennem rejlő Yvonne. *Olyanok maradnak, amilyenek voltak. Csak az változik, amilyenek mutatkoznak előttünk.*

Viszketett a lábam. Legszívesebben az öltözőmbe menekültem volna, hogy lemossam az arcomról a sminket, és összekoljam a jelmezemet a tisztítóba szállításhoz, de Boz mindig ragaszkodott hozzá, hogy a cég összes munkatársa, a legszerényebb adatelemzőktől a műszaki embereken át (mint Grant és Marty) a főszereplőig (akikhez a többi szellemmel együtt tartoztam) egészen a végkifejletig maradjon. Ezt durva képmutatásnak találtam, mert ezáltal lényegében arra kényszerítette a beosztottjait, hogy *karácsonykor dolgozzanak*. De Bozzal senki sem vitatkozott.

Apropó, Mr. Sikes őkiválósága végül megneszelte, hogy szerencsejátékot folytatnak a munkahelyen, ami szintén az előírásaiba ütközött.

– Nem kötünk rájuk fogadásokat – intette le szigorúan Martyt. – Ez nem játék, fiatalember!

Marty teljesen kiakadt.

– Nem a lényegre fogadtunk – magyarázkodott –, csak a részletekre. Hogy mozgalmasabbá tegyük a dolgot.

– Nincs fogadás – hangsúlyozta Boz.

Eközben a monitorokon Scrooge 172 (azaz Elizabeth Charles, aki az ország egyik legnagyobb és legkorruptabb egészségbiztosítójának a vezérigazgatója) telefonhívásokat bonyolított le. *Boldog karácsonyt!* – harsogta újra meg újra. *Boooooo-doooooog karácsonyt!*

Azután egy hatalmas karácsonyi pulykát rendelt a Brown családnak (Cratchiték ez évi megfelelőjének).

Marty feltűnés nélkül Grant kezébe csúsztatott egy húszast.

Egész délelőtt tovább figyeltük a fejleményeket, mígnem Scrooge 172 végül személyesen kereste fel Brownékat a lakásukon, ahol elmondta Mrs. Brownnak, hogy mégiscsak fedezni fogják a fia, Todd gyógykezelését. Ezen a ponton mindenki szipogni kezdett. Engem kivéve. Én soha nem szálltam be a sírásba. Hazavágta volna a sminkemet.

– Köszönöm szépen! – rebegette a kisfiú a monitorokon. – Isten áldja meg, Mrs. Charles!

Grant visszacsúsztatta a húszast Martynek.

A képernyők elsötétültek.

– Mindenki szép munkát végzett – lépett előre Boz. – Ma este jól olajozott gépezetként működtünk. Ez azt jelenti, hogy nekünk köszönhetően jobbá vált a világ. És persze boldog karácsonyt!

A jelenlévők kórusban visszhangozták az ünnepi üdvözlést. Még én is azon kaptam magam, hogy az ajkam hangtalanul formálja a szavakat.

– Eredjenek haza, pihenjék ki magukat, kellemes ünnepeket kívánok! – folytatta Boz. – Jövőre visszavárok mindenkit, felkészülten arra, hogy nekiveselkedjünk Scrooge 173-nak.

A csapat szétszéledt. Én is az ajtóhoz siettem.

– Á, Havisham! – szólt utánam Boz. – Mielőtt elmenne, legyen szíves, fáradjon be az irodámba!

Sóhaj.

– Most?

– Nyugodtan lemoshatja a sminket – engedte meg nagylelkűen. – Csak távozás előtt nézzen be hozzám!

Mély sóhaj.

– Rendben.

Megfordultam, és elvonszoltam magamat az öltözőmbe.

A folyosón összefutottam Dave-vel – a jelen karácsonyának szellemével. Már levette a lebernyegét meg a koszorúját, de engem így is a mirelit borsót reklámozó vidám zöld óriásra emlékeztetett. A százkilencvenöt magas, szakállas Dave alighanem harmincas évei vége felé halálozott el, és ha ránéztem, tényleg csak arra tudtam gondolni, hogy valószínűleg kedvesebben kellett volna fogadnom őt azon az estén, amikor én voltam Scrooge. Pontosan tudta, ki vagyok, de öt év alatt egyetlenegyszer sem viselkedett úgy, mintha nem lennék a cég létfontosságú munkatársa. Dave maga volt a megtestesült kedvesség, ezért nem fért a fejembe, hogy köthetett ki ezen a munkahelyen. Vajon miért bűnhődik?

– Ez jó – mondta.

Hirtelen abban sem voltam biztos, hogy hozzám szólt.

– Micsoda?

Megállt az öltözője ajtaja előtt – amin *Copperfield* névtábla díszelgett –, és bambán mosolygott rám.

– Ez a munka. Jó itt dolgozni.

Tájékoztatásul közlöm, hogy Dave értett a gondolatolvasáshoz. Ez szerepelt a munkaköri leírásában. Általában mellőzte ezt a képességét – gondolom, udvariasságból –, de karácsonykor mindig valahogy felszínre tört benne.

– Segítünk másokon. Megváltoztatjuk a világot.

– Ja, tudom.

Ki ne ismerte volna cégünk jelszavát?

– Megjegyzem, szívesen dolgozom veled, Holly.

– Köszí!

– Hiányozni fog.

Na jó, ezt furcsállottam, de mielőtt megkérdezhettem volna, miért mondja, belépett az öltözőjébe, és becsukta az ajtót.

Átöltöztem utcai ruhába, és visszatértem Bozhoz. Miután az irodájához értem, az ablaknál állva találtam, nézte a várost, amelyre kövér pelyhekben hullott a hó. Boz egyszerűen imádta New Yorkot. Imádta a Times Square fényeit és a Broadway nyüzsgését. Imádta a metrót, a hotdog árus standokat, a dudáló autókat, az utcán egymáshoz súrlódó vállakat. Még a hideget is imádta. Folyton erről áradozott.

Idegesen kopogtam.

– Á, Havisham, kerüljön beljebb! – invitált. – Valaki szeretne megismerkedni magával.

Még két lépést sem tettem az ajtajától, amikor valósággal nekem ugrott egy lány. Egy másodpercig azt hittem, rám támad, vagy talán meg akar ölelni. Mindenesetre hátraleptem.

– Nahát! – pihegte a lány. – Maga az elmúlt karácsonyok szelleme!

– Igen, az vagyok – bólintottam.

– Havisham, bemutatom Dorritot – mondta Boz. – Másodéves a New York-i Egyetemen, ugye, milyen nagyszerű?

A lányt tizenöt évesnél egy nappal sem néztem volna többnek a jegesmedvés zöld pulóverében, zilált, minden pillanatban kibomlani készülő lófarokba fogott platinaszőke hajával és az arcához képest túlzottan nagy, de egyáltalán nem hipszteresen menő lila szemüvegével.

– Juj, maga a legnagyobb híresség, akivel valaha találkoztam – csacsogta. – Igaz, hogy a Central Parkban egyszer láttam Taylor Swiftet, de igazából nem találkoztunk.

Boz megköszöri a torkát. A Scrooge Műveket nem rajongó kislányoknak találták ki – Boz soha, de soha nem engedte, hogy kívülállók láthassák, mi zajlik a vállalatnál.

– Tudja, Dorrit, Havishamnek a feladatköre híres, nem ő maga – magyarázta félszegen, kérdő tekintetemet kerülve. – Holly csak nemrég került hozzánk.

Jaj, köszöni, Boz! – gondoltam. Kösz szépen!

– Mennyi ideje is, Holly? – kérdezte Boz. – Négy éve?

– Öt.

– Igen, tényleg. Öt.

– Nahát! – ámuldozott megint a lány. – Öt éve az elmúlt karácsonyok szelleme! Ez irtóra... nahát!

Aggódni kezdtem, hány nahátot bírok még elviselni.

– Onnantól fogva szeretnék megismerkedni az elmúlt karácsonyok szellemével, hogy először hallottam erről a projektről – vallotta be a lány. – Egyébként nagyon frankó, tényleg irtó nemes dolog, amit itt művelnek. Megváltoztatják a világot.

– Mégis hogyan szerzett tudomást a projektről? – kérdeztem bizalmatlanul.

– Jaj, Dorrit az új gyakornokunk – felelt a lány helyett Boz.

A homlokomat ráncoltam, mivel nem foglalkoztattunk gyakornokokat. Kézenfekvő okokból nem tartoztunk azon

vállalkozások közé, amelyek a megszokott csatornákon verbuválnak munkaerőt. A Scrooge Műveknél nem kizárólag halottak dolgoztak – úgy gondoltam, rajtam kívül csak a többi kárácsonyi szellem az, meg talán még Boz, de ő soha nem beszélt erről –, viszont annyi szigorúan titkos tevékenység folyt nálunk, hogy Boz kínosan vigyázott, kiket alkalmazunk. A cégnél állandóan azon poénkodtak, hogy nehezebb a Scrooge Művekhez szegődni, mint az FBI-nál elhelyezkedni. A jelek szerint a toborzási folyamathoz kellett Blackpool jövőbe látó képessége, valamint mindenféle kérlelhetetlen felvételi vizsga, pályaalmassági beszélgetés meg jó néhány titkos ügykezelési nyilatkozat.

– Úgy döntöttem, hogy mostantól a maga asszisztense – folytatta Boz.

A lány alig tudta elfojtani izgatott sikolyát.

Leesett az állam.

– De hát... sosem volt asszisztensem.

– *Eddig* nem – hangsúlyozta vidáman Boz.

Dorrit mosolya szinte vakított.

– Nincs szükségem asszisztensre – ellenkeztem.

– Tudom, hogy azt hiszi, nincs szüksége rá – mondta Boz –, de úgy gondoltam, nem ártana még valakit bevonni. Aki friss szemmel nézi a dolgokat, ötleteket szállít, törődik magával, segít a munkájában, és személyre szabott figyelmet szentel magának.

Ettől persze egy rakás vészcsengő szólalt meg a fejemben, de Boz szeme megszállott konoksággal csillogott. Néhányszor láttam már ilyen képet vágni, és sosem jártam jól vele.

Úgy döntöttem, belemegyek a játékba.

– Hm... ez óriási! – Kezet nyújtottam a lánynak. – Akkor talán üdv a fedélzeten, Dorrit! – utánoztam tőlem telhetően Boz hanghordozását.

A lány totál elolvadt.

– Köszönöm, Miss Havisham! – felelte, és hevesen rázta a kezemet. – Ígérem, hogy nem fogok csalódást okozni, Miss Havisham. Köszönöm szépen! Köszönöm!

Hirtelen bevillant valami emlék a lány gyerekkorából – ha ugyanis megérintettem másokat, néha előfordult velem ilyesmi. Ahogy Dave a jelent hallotta, Blackpool pedig a jövőt látta, én a múltat érzékeltem. Abban a pillanatban azt éreztem, mit élt át pöttöm korában ez a lány. Sötét szobában, jó meleg ágyban ébren fekvé várákozott.

Villanyt gyújtottak. *Gyere, édesem, reggel van* – szölongatta egy halk férfihang.

Itt van már a karácsony? – kérdezte a lány.

Az a nyavalyás karácsony. Összeszorítottam a fogamat, és eltökélten kitessékeltem ennek a jövevénynek a múltját az elméméből. Kikísértem a lányt.

– Oksi, gondolom, még találkozunk – mondtam, majd kifeszegtettem a kezemet a markából, és sietve rácsuktam az ajtót a helyes kis fitos orrára. Azután az íróasztalánál ülő Bozhoz fordultam. – Meg akar ölni?

– Elfelejtett kellemes karácsonyt kívánni neki – emlékeztetett, megigazított egy iratköteget, és vágyakozva pillantott a lemezjátszóra.

– Vagy talán őt szeretné megöletni – folytattam. – Azt hiszi, ha eltöltök egy hetet ezzel a naivával, elborul az agyam, és letépem a szőke fejecskéjét. Hát jól hiszi, Boz. Baromira nem bírom ezt a fajtát.

– Szerintem ez a lány még meglepheti magát – mondta Boz bosszantóan titokzatoskodó mosollyal. – Csak annyit kérek, hogy adjon neki esélyt.

– Jó. Most már mehetek?

– Csak még valamit szeretnék. – Kihúzta az íróasztala fiókját, és egy becsomagolt ajándékot vett elő, körülbelül akkorát és olyan formájút, mint egy gyűrű doboza. – Boldog karácsonyt, Havisham!

Rámertedtem. Eddig nem ajándékoztuk meg egymást, öt év alatt egyetlenegyszer sem.

– Én nem... semmit sem hoztam, hogy...

A fejét rázta, és a kezembe nyomta a dobozt.

– Nem érdekes, vegye csak el! És majd otthon bontsa ki!

– Hm, köszönöm!

Nem tudtam, mi mást mondhatnék.

– Szívesen! – felelte. – Pontosán tizenegykor várom az első munkanapján... idén mikor is?

– Április elsején – válaszoltam.

Boz január hónapban mindig szabadságra küldte az egész vállalatot. Azután Blackpool a februárt és a márciust a következő Scrooge kiválasztásával töltötte, majd pedig mindannyian ismét hozzáfogtunk a munkához. A Scrooge projekthez.

– Persze, április elsején – bólogatott Boz. – Ne késsen!

Soha nem szoktam. Noha nem tudtam, miért számít, hogy az elvárt időben jelenek-e meg.

A lakásomra visszafelé menet a szinte néptelen metrószerelvényen csak néhány undorító karácsony reggeli alak utazott: szerelmesek, akik nem bírták ki nyilvános nyalifalizás nélkül, mosolygó családok útban a nagymamához, egy-egy Mikulás-jelmezes pasas. A koci végében foglaltam helyet, és egész idő alatt ott gubbasztottam a kapucnis pulcsimban.

A kapucnis pulcsi az elmúlt karácsonyok szelleme munkaköréhez járó mellékes, de annál kellemesebb juttatások közé tartozott. A külső szemlélő számára közönséges fekete felsőnek tűnt, de ha az ember becipzározta, és a fejére húzta

a kapucniját, teljesen láthatatlanná vált. Rengetegszer megmentette az irhámát, amikor valamelyik Scrooge lakása körül ólálkodtam. Elvileg természetesen csakis a munkával összefüggésben viselhettem volna, de én állandóan abban jártam. Kényelmes viselet volt.

A Broadway 195-ös számú háztól még négy megállót kellett mennem az én alsó-manhattani megállóig. Onnan három háztömbnyit kellett legyalogolni a lakásomig. Azután négy sor lépcsőt megmászni, mert persze lift nuku, és végre hazaértem.

Hivatalosan elhunytam, és ez lehetetlenné tette számomra a hitelkártyás és a szokványos számlarendezési módokat, tehát a cég fizette a lakbért, a közműdíjakat, illetve a berendezést: az egyszemélyes ágyat olvasólámpával, a randa skótkockás, ám kényelmes kanapét, a pici konyhaasztalt, ami mellett ketten fértek volna el (ilyesmire azonban nem került sor, mivel soha nem fogadtam vendéget), a lehető legszimplább hűtőszekrényt, tűzhelyet és minden szükséges lábast, fazekat meg tálalóedényt (de mosogatógép nélkül), a fürdőszobában egy csorba peremű lábas mosdót, valamint egy ódon karmos lábú kádat zuhanynyal. Ezenkívül kaptam havi száz dollárt ennivalóra és különféle kiadásokra. Ennyit. Egyszáz dollárt. Tisztességes ruházkodásra egy huncut vasat se. Se internetre. Se okostelefonra. Se semmiféle nagyozásra. Kevesebből kellett kijönnöm havonta, mint amennyit a régi Holly manikűröztetésre költött.

Már csaknem egy éve dolgoztam a Scrooge Műveknél, mire sikerült túltennem magam a teljes megbotránkozáson, ami minden egyes alkalommal rám tört, amikor kinyitottam a zsebkendőnyi lakásom ajtaját – úgy éreztem, horrorfilmbe lépek, amit időnként egy-egy svábbogár tesz teljessé. Egyszer megpróbáltam elszökni, de nem jutottam messzire, kezem-lábam zsibbadtan összecsuklott, és a repülőtér közepén elájultam. Újra a Scrooge Művek épületében, ugyanazon a zöld

pamlagon tértem magamhoz, és Boz gyengéden (újra) elmagyarázta, hogy a vállalaton kívül számomra nincs élet. Azért vagyok ott, mert azt kívánják, hogy ott legyek, amíg úgy nem döntenek, hogy már elég időt töltöttem ott. Más szóval, a cégnél ragadtam.

Amint hazaértem, a kanapéra vetettem magam, és sóhajtottam. Ezt a részt különösen rüheltem. Három teljes havi tétlenség várt rám. A Scrooge Művek alkalmazottjának elvileg kellemes a dolga, hiszen több havi irgalmatlanul kemény munka után jut ideje a családjára és a barátaira, csak hogy nekem nem volt családom. Se családom, se barátom. Se pénzem, hogy vásárolgassak, vagy bármi frankót csináljak. Sehova sem mehettem.

Tíz perc telt el a szabadságomból, és máris unatkoztam.

A hajszálvékony falon át hallottam, hogy a szomszédasszonyom *Az élet csodaszépet* nézi. Apámmal mindig együtt néztük ezt a filmet, mielőtt anyu meghalt, és Yvonne lépett a helyére. Hiába hangoztattam, hogy a létező legsziruposabb giccs, apu valamiért rajongott érte.

– Mi a kívánságod, Mary? – kérdezte James Stewart a falon túl Donna Reedtől. – A Holdat szeretnéd? Csak egy szavadba kerül, lasszót dobok rá, és lehozom neked az égről.

Apámba javíthatatlanul romantikus lélek szorult.

Bármennyit hajtogattam, hogy béna film, titokban én is imádtam, különösen a romantikus részeket, azokat, amelyeknél úgy tűnik, George és Mary menthetetlenül egymásba szeretnek. Úgy véltem, ilyen az igazi szerelem – elkerülhetetlen. Ellenállhatatlan. Meg van írva a csillagokban.

Nem mintha bármit is tudtam volna róla.

A kapucnis felsőmbé bújva kiosontam a folyosóra, hogy „kölcönvegyem” a szomszédasszony újságját, és megnézzem a mozirovatot, nem játsszák-e apám valamelyik filmjét.

A halálom után két évig nem forgatott újabb filmet. Azután összehozott pár kasszasikert, az egyik robotokról, a másik űrlényekről szólt. Egyik sem volt a zsanere, de gondolom, jól keresett velük.

Mindkettőt megnéztem vagy tizenötször. Egész jók, mármint ha az ember kedveli az ilyesmit: látványos kalandok, tündöklő színek, fülbemászó muzsika, a kulcsfontosságú pillanatokban túlradó érzelmek. Természetesen egyikben sem marad el a hepiend. A főhős győz, a rosszakarója veszít, vége.

Na mindegy, megnéztem, bemutattak-e új filmet Gideon Chase-től. Nem, úgyhogy visszaraktam az újságot a szomszéd ajtaja melletti tartóba, és bementem a lakásomba. Fel akartam akasztani a pulcsimat, amikor a zsebemben rátapintottam valamire.

Az ajándékra. Bozéra.

Kibontottam a csomagocskát. Zsebóra lapult benne – ezüst, kissé megfeketedett, mégis tetszetős, antik darab. Régiség. Járt, de a pontos időnél három órával kevesebbet mutatott.

Egy régi óra. *Különös* – gondoltam. *Nagyon különös. Miért kapok Boztól órát?*

És ha már itt tartunk, miért kaptam tőle asszisztenst?

Vajon mit forgatott a fejében?

Valószínűleg semmi jót. De ez talán nem is érdekelt. Öt hosszú év telt el, öt Scrooge program futott le, öt szentestén adtuk elő ugyanazt a régi nótát, kimondhatatlanul untatott már az egész – ugyanazok az emberek, ugyanazok a feladatok, ugyanaz az egyenszöveg, utána ugyanaz az adminisztráció – és egyáltalán, én magam mit nyertem ezzel a szar melóval valaha is?

Az égvilágon semmit.

Csak végeztem a munkámat. A munkámat, amit – szerencsés esetben ugyebár – még évtizedekig, ha nem évszázadokig

végezhetek. Újra meg újra, és megint csak újra. Mosás, öblítés, és kezdődhet előlről az egész.

Már rég kifilóztam, hogy a Scrooge program az én személyre szabott poklom.